

verspreidt, zodat het ongeschikt is voor menselijke consumptie.

2. *De Bondsrepubliek Duitsland wordt verwezen in de kosten.*

(¹) PB C 158 van 1.6.1996.

ARREST VAN HET HOF

van 17 november 1998

in zaak C-391/95 (verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden om een prejudiciële beslissing): Van Uden Maritime BV, tevens handelende onder de naam Van Uden Africa Line, tegen Kommanditgesellschaft in Firma Deco-Line e.a. (¹)

(EG-Executieverdrag — Arbitraal beding — Betaling van voorschot — Begrip voorlopige maatregelen)

(1999/C 20/02)

(Procestaal: Nederlands)

In zaak C-391/95, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens het Protocol van 3 juni 1971 betreffende de uitlegging door het Hof van Justitie van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, van de Hoge Raad der Nederlanden, in het aldaar aanhangig geding tussen Van Uden Maritime BV, tevens handelende onder de naam Van Uden Africa Line, en Kommanditgesellschaft in Firma Deco-Line e.a., om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 1, tweede alinea, punt 4, artikel 3, artikel 5, punt 1 en artikel 24 van genoemd Verdrag van 27 september 1968 (PB L 299 van 31.12.1972, blz. 32), zoals gewijzigd bij het Verdrag van 9 oktober 1978 inzake de toetreding van het Koninkrijk Denemarken, Ierland en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (PB L 304 van 30.10.1978, blz. 1, en — gewijzigde tekst — blz. 77) en bij het Verdrag van 25 oktober 1982 inzake de toetreding van de Helleense Republiek (PB L 388 van 31.12.1982, blz. 1), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, P. J. G. Kapteyn, J.-P. Puissochet, G. Hirsch en P. Jann, kamerpresidenten, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm (rapporteur), L. Sevón en M. Wathelet, rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: D. Louterman-Hubeau, hoofdadministrateur,

op 17 november 1998 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1. *Artikel 5, punt 1, van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, zoals gewijzigd bij het Verdrag van 9 oktober 1978 inzake de toetreding van het Koninkrijk Denemarken, Ierland en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, en bij het Verdrag van 25 oktober 1982 inzake de toetreding van de Helleense Republiek, moet aldus worden uitgelegd, dat de krachtens deze bepaling bevoegde rechter tevens bevoegd is voorlopige of bewarende maatregelen te gelasten, zonder dat deze laatste bevoegdheid afhankelijk is van het vervuld zijn van nadere voorwaarden.*
2. *Wanneer partijen een uit een overeenkomst voortvloeiend geschil rechtsgeldig aan de overheidsrechter hebben onttrokken om het aan het oordeel van een scheidsgerecht te onderwerpen, kunnen geen voorlopige of bewarende maatregelen worden gelast op grond van artikel 5, punt 1, van het Executieverdrag.*
3. *Wanneer de gevorderde voorlopige maatregelen betrekking hebben op een onderwerp dat tot de materiële werkingssfeer van het Executieverdrag behoort, is dit verdrag van toepassing en kan de kortgedingrechter bevoegdheid ontleen aan artikel 24 daarvan, ook indien reeds een bodemprocedure aanhangig is of kan worden gemaakt en ongeacht of deze procedure voor arbiters moet worden gevoerd.*
4. *Artikel 24 van het Executieverdrag moet aldus worden uitgelegd, dat de toepassing ervan met name afhankelijk is van de voorwaarde, dat er een reële band bestaat tussen het voorwerp van de gevorderde maatregel en de op territoriale criteria gebaseerde bevoegdheid van de verdragsluitende staat van de aangezochte rechter.*
5. *De betaling van een voorschot op een contractuele tegenprestatie is geen voorlopige maatregel in de zin van artikel 24 van het Executieverdrag, tenzij gegarandeerd is dat het toegewezen bedrag aan de verweerder wordt terugbetaald indien de eiser, in het bodemgeschil in het ongelijk mocht worden gesteld, en de gevorderde maatregel slechts betrekking heeft op bepaalde vermogensbestanddelen van de verweerder die zich in de territorialebevoegdheidssfeer van de aangezochte rechter (zullen) bevinden.*

(¹) PB C 46 van 17.2.1996.